

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 356/21

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

4 Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

6 protokolant: p. o. protokolanta sądowego Weronika Zych

7 przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

8 po rozpoznaniu dnia 7 kwietnia 2022 r.

9 sprawy M. B. córki K. i A., ur. (...) w P.

10 oskarżonej o przestępstwo z art. 178b kk

11 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

12 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

13 z dnia 20 października 2020 r. sygn. akt III K 1047/19

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 złotych tytułem opłaty sądowej w drugiej instancji oraz obciąża ją pozostałymi kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 356/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie			

wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 20 października 2020r. w sprawie III K 1047/19.	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	<p>materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

3.1.	-obraza	# zasadny	
3.2.	przepisów prawa	# częściowo	
3.3.	materialnego	zasadny	
3.4.	poprzez błędną	# niezasadny	
	<p>ich wykładnię w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej, art. 178 b k.k. w zw. z art. 45 ust 2 pkt 1 Prd w zw. z art. 6 ust 1,2, i 3 EKPCz w zw. z art. 42 ust 1,2 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust 1 Konstytucji RP poprzez przyjęcie, że przestępstwem jest niezastosowanie się do polecenia zatrzymania wydanego ręką – s 4 pkt 3 uzasadnienia, gdzie policjanci przyznali, że ich radiowóz nie miał sygnalizatorów świetlnych czy głosowych do zatrzymania się, a radiowóz nigdy nie wyprzedził pojazdu oskarżonej na odcinku ok. 4 km Al. (...) gdzie są 2 pasy ruchu w każdym kierunku , więc sąd zastosował znamię nieznanę ustawie –</p>		

	<p>polecenie do zatrzymania ręką , mimo że norma go nie zawiera;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Nie doszło do naruszenia prawa materialnego tj. art. 178 b k.k. w zw. z art. 45 ust 2 pkt 1 Prd w zw. z art. 6 ust 1,2, i 3 EKPCz w zw. z art. 42 ust 1,2 i 3 Konstytucji RP w zw. z art. 45 ust 1 Konstytucji RP. Sąd I instancji prawidłowo przypisał oskarżonej popełnienie przestępstwa z art. 178 b k.k. Przystępstwo to popełnia między innymi ten kto, pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, poruszając się pojazdem przy użyciu sygnałów</p>			

dźwiękowych i
światlnych
polecenia
zatrzymania
pojazdu
mechanicznego
nie zatrzymuje
niezwłocznie
pojazdu i
kontynuuje
jazdę. Przepis
ten obowiązuje
od dnia 1
czerwca 2017r.
Zgodnie z art. 6
Prawa o ruchu
drogowym
policjant jest
osobą
uprawnioną do
przeprowadzenia
kontroli
drogowej. W
dniu 10 września
2017r. ok. godz.
17 policjanci P.
K. i J. S.
(1), pełnili służbę
radiowozem
oznakowanym
O. (...) w
umundurowaniu
służbowym.
Jadąc Al. (...) w
W. w kierunku
Ronda (...) na
wysokości ulicy
(...) zauważyli
samochód H.
(...) nr rej.
(...), którego
kierowca –
oskarżona M.
B. jadąca w
przeciwnym
kierunku, do
Mostu (...)
trzymała w ręku,
przy uchu
telefon

komórkowy.
Wtedy zawrócili,
dogonili
oskarżoną i
będąc za jej
pojazdem
włączyli sygnały
światłne i
dźwiękowe.
Ponieważ
oskarżona nie
reagowała jadąc
na wprost
prawym pasem
ruchu policjanci
zmienili pas na
lewy i przy
stale włączonym
sygnale
światlnym
ponownie
włączyli sygnał
dźwiękowy jadąc
równoległe z
oskarżoną. Po
zrównaniu się
z jej pojazdem
policjant J. S.
(1) gestem dłoni
nakazał
zatrzymanie
samochodu lecz
oskarżona
kontynuowała
jazdę na wprost
prawym pasem.
Zatrzymała się
dopiero na
środku Mostu
(...) gdy inny
uczestnik ruchu
drogowego
jadący przed nią
zwolnił blokując
jej dalszą drogę.
Wtedy
oskarżona
zatrzymała się
na swoim pasie
ruchu a

radiowóz
wjechał na jej
pas ustawiając
się przed jej
pojazdem.(k- 63,
k- 10, zeznania
policjantów z
postępowania
przygotowawczego)
Oskarżona nie
mogła mieć
żadnych
wątpliwości, iż
policjanci
zatrzymują jej
samochód
stosując sygnały
światłne i
dźwiękowe gdyż
w końcowej fazie
zdarzenia jechali
radiowozem
oznakowanym
na sąsiednim,
lewym pasie
ruchu,
równoległe z
jej pojazdem.
Policjanci nie
zwiększali
prędkości
dostosowując ją
do prędkości
samochodu
oskarżonej, co
stanowi
zachowanie
odmienne od
kierowców
pojazdów
uprzywilejowanych.
Dodatkowo
policjant dał
jej sygnał ręką
do zatrzymania
się. W tych
okolicznościach
oskarżona nie
mogła mieć
żadnych

wątpliwości, iż
policjanci
używają
sygnałów
światlnych i
dźwiękowych,
po to aby
ją zatrzymać.
Przepisy nie
precyzują przy
pomocy jakich
sygnałów
światlnych i
dźwiękowych
policjant może
zatrzymać
kierowcę do
kontroli.
„Policjant
poruszający się
radiowozem
może
zasygnalizować
zamiar
zatrzymania
pojazdu przez
krótkotrwałe
włączenie
niebieskiego
światła
błyskowego i
sygnału
dźwiękowego o
zmiennym tonie.
W zakresie
pojęcia sygnału
dźwiękowego nie
będzie się
natomiast
mieścić
polecenie
słowne wydane
za pomocą
urządzenia
nagła (Komentarz
pod red. prof.
Wróbla) W celu
zatrzymania
oskarżonej
policjanci

używali
jednocześnie
sygnałów
dźwiękowych w
postaci syreny
i świetlnych w
postaci
niebieskiego
błyskowego
światła, czyli
oba nadawane
sygnały
spełniają normę
przepisu z art.
178 b k.k.
Zachowanie
oskarżonej
przecy tezie
obrońcy, iż
uważała że nie
jest
zatrzymywana
przez radiowóz
policyjny i
traktowała go
jak pojazd
uprzywilejowany.
Gdyby taki był
zamyśl
oskarżonej to
znalazłoby to
odzwierciedlenie
w sposobie jej
zachowania na
drodze. W takiej
sytuacji widząc
radiowóz
policyjny jadący
za jej
samochodem z
włączonymi
sygnałami
świetlnym oraz
dźwiękowym i
traktując go jak
pojazd
uprzywilejowany
zgodnie z art. 9
Prawa o ruchu
drogowym

obowiązana była
ułatwić mu
przejazd i
usunąć się z
jego drogi. A
w razie potrzeby
zatrzymać się
lub zjechać jak
najbliżej prawej
krawędzi pasa
ruchu gdyż
poruszała się
prawym pasem.
Natomiast
oskarżona
widząc radiowóz
z włączonymi
sygnałami
światlnymi i
dźwiękowym
jadący za jej
samochodem
kontynuowała
jazdę na wprost
nie wykonując
żadnych
manewrów. Gdy
radiowóz
wjechał na
sąsiedni pas to
nie przyspieszał,
jak postępują
kierowcy
samochodów
uprzywilejowanych
ale zrównał się
z jej pojazdem.
Te okoliczności
przeczą tezie
postawionej w
apelacji, że
oskarżona
uważała, że mija
ją samochód
uprzywilejowany.
W tej sytuacji
odczytanie
sygnałów
światlnych i
dźwiękowych

nadawanych
jednocześnie ,
jako polecenia
zatrzymania
pojazdu
stanowiło
normalną
reakcję
kierowcy.
Oskarżona
widząc w
lusterku
wstecznym
radiowóz
policyjny z
włączonymi
sygnałami
światłym i
dźwiękowym
powinna
niezwłocznie,
czyli w miejscu
bezpiecznym
zatrzymać swój
samochód. Takie
miejsce
znajdowało się
przy Parku (...)
lub po zjechaniu
z Ronda (...) w
zatoce
autobusowej
przy (...).
Tymczasem
oskarżona
kontynuowała
jazdę. Tak więc,
zachowanie
oskarżonej
wyczerpało
wszystkie
znamiona
przestępstwa z
art. 178b k.k.
Trzeba
zaznaczyć, że
przestępstwo z
art. 178 b k.k.
jest
przestępstwem

umyślnym.

Może zostać
popelnione nie
tylko zamiarem
bezpośrednim
ale także
ewentualnym, co
oznacza, iż
przestępstwo to
popelnia także
kierowca
przewidujący, że
jest wzywany do
zatrzymania się
przy
zastosowaniu
sygnałów
światlnych i
dźwiękowych a
pomimo to
kontynuuje
jazdę. O tym,
że taka sytuacja
miała miejsce
świadczą
wyjaśnienia
oskarżonej oraz
analiza jej
zachowania na
drodze jako
kierowcy
samochodu. Z
jej wyjaśnień
wynika, że
widziała sygnały
świete i słyszała
sygnały
dźwiękowe
radiowozu już
na Rondzie (...)
gdy pojazd ten
znajdował się za
jej samochodem
(k-383)
zaś kątem oka
musiała także
widzieć gest
ręką policjanta
wzywający ją do
zatrzymania się,

gdy radiowóz
zrównał się z
jej pojazdem
jadąc lewym
pasem. Wniosek
taki wynika
z doświadczenia
życiowego
każdego
kierowcy oraz
porównania
gabarytów obu
samochodów:
radiowozu- O.
(...) i H.
(...), którym
poruszała się
oskarżona. Oba
samochody mają
podobną
wysokość. Znak
ręką do
zatrzymania się
dawał policjant
zajmujący
siedzenie
pasażera – J.
S. (1) czyli
znajdował się
blisko
oskarżonej.
Znak ten był
tylko
uzupełnieniem
sygnałów
światlnych i
dźwiękowych do
zatrzymania
pojazdu. Użycie
przez
policjantów
znajdujących się
w ruchu
jednocześnie
sygnałów
światlnych i
dźwiękowych
oraz
niezastosowanie
się oskarżonej

do polecenia zatrzymania pojazdu poprzez kontynuowanie jazdy powoduje, iż zasadnie sąd I instancji przypisał jej popełnienie przestępstwa z art. 178b k.k. Art. 45 ust 2 pkt 2 prawa o ruchu drogowym zakazuje używania podczas kierowania pojazdem telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku. Analizując materiał dowodowy należy dojść do przekonania, iż policjanci mogli zauważyć, że oskarżona trzyma przy uchu telefon komórkowy skoro jechali z przeciwnego kierunku i mijali się z jej pojazdem. Sąd odwoławczy powołuje się na wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 5 września 2013 r. VII Ka 762/13
Opublikowano:
LEX nr 1715918
„ Zakaz

korzystania z telefonu podczas jazdy ma znaczenie szerokie i dotyczy każdego działania powodującego konieczność zajęcia uwagi informacjami zawartymi również na pulpicie tego telefonu, o ile oczywiście telefon ów trzymany jest w ręku.” Tak więc wydruki połączeń telefonicznych wskazujący na to, że oskarżona w godzinach od 17 do 17.20 w dniu 10 września 2017r. nie prowadziła rozmowy przez telefon komórkowy nie podważają obserwacji policjantów. Oskarżona mogła zając swoją uwagę telefonem komórkowym trzymanym w ręku, przy uchu absorbując w ten sposób swoją uwagę, którą powinna skupić na ruchu drogowym np. odsłuchując wiadomości lub

<p>korzystając z Internetu. Nie zostały naruszone przepisy Konstytucji przez sąd I instancji gdyż wina oskarżonej została udowodniona przy respektowaniu wszystkich zasad wskazanych w przepisach Kodeksu postępowania karnego.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>- obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.k. oraz art. 424 § 2 w zw. z art. 99 a § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 6 k.p.k. oraz w zw. z art. 6 EKPCz, art. 45 i 42 Konstytucji PR w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak jakiegokolwiek uzasadnienia pozwalającego poznać</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

rozumowanie sądu, więc pozwalającego realizować prawo człowieka do sądu i do obrony, co nie pozwala ustalić zachowania przez sąd wymogów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. zwłaszcza zbagatelizowanie:

a) treści i zakresu artykułu naukowego obrońcy „Prawa i wolności człowieka a przestępstwo niezatrzymania się do kontroli drogowej” s. 253-284 w monografii pt. Podstawy przeciwdziałania przestępczości oraz pomocy osobom pokrzywdzonym. Konkretyzacja i realizacja Tom II, red. tomu P. Sobczyk, Seria: Przeciwdziałanie Przyczynom Przestępczości” red. serii B Szmulik, Ministerstwo Sprawiedliwości, UKSW, 2020, ss. 308 gdzie obrońca wykazuje, że nie można dokonywać

wykładni
rozszerzającej na
polecenie
wydawane ręką,
bo jego brak
w znamionach
określonych
przez
ustawodawcę,

b) pominięcia ,
że policjanci
ustalili wersję
wydarzeń
szukając
pretekstu do
zatrzymania
oskarżonej już
po zdarzeniu;

c) pominięciu ,
że radiowóz
nigdy nie
wyprzedził
samochodu
oskarżonej, a
wyłącznie się z
nim zrównał ,
a oskarżona
według wersji
samyh
policjantów
patrzyła na
wprost , a
nie na nich
więc nie mogła
widzieć ruchu
ręką tym samym
tego nie można
domniemywać;

d) zakresu
wniosku o
uzasadnienie
orzeczenia;

Zwiąże o
powodach
uznania zarzutu
za zasadny,

częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut nie jest zasadny.</p> <p>Należy wskazać, iż nie można zgodnie z art. 455a k.p.k. uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Sąd I instancji wskazał, że uznaje za wiarygodne zeznania policjantów - naocznych świadków zdarzenia - P. K. i J. S. (1). Zeznania policjantów znajdują potwierdzenie w nagraniu rozmów z oficerem dyżurnym, w których na bieżąco informowali o zachowaniu oskarżonej. Sąd I instancji odniósł się do artykułu obrońcy, co wynika z karty 411 v akt sprawy. Artykuł ten przedstawia</p>	

poglądy autora jednak nie jest źródłem obowiązującego prawa. Należy wskazać, iż artykuł ten kwestionujący możliwość wydania polecenia zatrzymania ręką przez policjanta nie odnosi się do materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Jak wynika z zeznań policjantów, aby zatrzymać oskarżoną w dniu zdarzenia używali sygnałów dźwiękowych i świetlnych jednocześnie a polecenie zatrzymania wydane ręką miało charakter uzupełniający. Oskarżona w lusterku wstecznym musiała widzieć poruszający się za nią radiowóz policyjny oraz wydawane przez niego sygnały świetlne oraz słyszeć sygnały dźwiękowe. Radiowóz znajdował się za jej pojazdem na

Rondzie (...) oraz po zjeździe z Ronda zmienił pas ruchu na lewy i jechał równoległe z samochodem oskarżonej.

Polecenie policjanta J. S. (1) - wydane ręką, wzmacniające wysyłane sygnały świetlne i dźwiękowe musiało być widoczne dla oskarżonej ze względu na gabaryty obu pojazdów.

Istotnie, radiowóz nie wyprzedził samochodu oskarżonej w czasie dojazdu do Ronda (...) ale zrównał się z nim na Moście (...)

Wyprzedzenie samochodu oskarżonej przez radiowóz policyjny uzależnione było od warunków drogowych i musiało zostać wykonane w sposób bezpieczny, także dla innych uczestników ruchu drogowego. Z tego powodu policjanci zdecydowali się

zatrzymać
samochód
oskarżonej
dopiero na
Moście (...) gdzie
nie przejść dla
pieszych.
Wydawane przez
policjantów
sygnały świetlne
i dźwiękowe nie
budziły żadnych
wątpliwości, co
do zamiaru
zatrzymania
oskarżonej,
czego dowodem
jest chociażby
to, że zostały
prawidłowo
odczytane przez
uczestnika
ruchu
drogowego,
który
zablokował jej
drogę na Moście
(...) i umożliwił
policjantom
wjechanie przed
jej pojazd na
prawy pas ruchu
i ostatecznie
zatrzymanie jej
samochodu. Nie
można podzielić
zarzutu obrońcy,
aby policjanci
uzgadniali
wersję
zdarzenia.
Nagranie
rozmów z
oficerem
dyżurnym tego
nie potwierdza.
Zapis wskazuje,
że policjanci na
bieżąco
informowali o

zachowaniu
oskarżonej i
wskazywali, iż
powodem jej
zatrzymania w
wyniku pościgu
było używanie
telefonu
komórkowego,
który trzymała
w ręku podczas
prowadzenia
samochodu.
Oskarżona
wyjaśniła, iż na
Rondzie (...)
widziała
radiowóz
policyjny z
włączonymi
światłami i
nadający sygnał
dźwiękowy (k-
383) a więc
mogła odczytać
kierowane do
niej polecenie
zatrzymania
pojazdu. Sygnał
dźwiękowy był
włączany i
wyłączany przez
policjanta- P. K.,
co wymuszało
zwrócenie na
niego uwagi .
Radiowóz był
widoczny w
lusterku
wstecznym zaś
polecenie
wydane ręką
przy włączonych
sygnałach
światlnych i
dźwiękowych
dodatkowo
zwracało uwagę
na jadący
równolegle

radiowóz. Skoro oskarżona widziała radiowóz na Rondzie (...) to także widziała go na Moście (...), gdyż jechał za nią po prawym pasie a następnie zmienił pas na lewy i jechał równolegle. Wniosek ten wynika także z faktu, iż radiowóz jechał blisko oskarżonej, miał włączone sygnały świetlne i dźwiękowe, oba pojazdy są podobnej wielkości, a znak ręką został wydany przez policjanta zajmującego siedzenie pasażera czyli blisko oskarżonej, która jechała w tym samym kierunku prawym pasem. Należy wskazać, iż fakt, iż oskarżona nie nawiązywała kontaktu wzrokowego, co wynika z zeznań policjanta J. S. (1), nie jest dowodem na to, że nie widziała radiowozu. Każdy kierowca,

który znalazłby się w takiej sytuacji, jak oskarżona zauważyłby np. kątem oka radiowóz z włączonymi światłami błyskowymi i polecenie zatrzymania wydane ręką przez policjanta oraz usłyszałby sygnał dźwiękowy. Wniosek ten wynika z następujących okoliczności oba samochody biorące udział w zdarzeniu mają podobne gabaryty oraz dzieliła je bliska odległość, skoro znajdowały się jadąc równolegle na sąsiednich pasach ruchu. Brak nawiązania kontaktu wzrokowego, w tej sytuacji należy uznać za celowe ignorowanie wydawanych oskarżonej poleceń. Policjanci widząc takie zachowanie oskarżonej raportowali do stanowiska dowodzenia, iż mają

podejrzenia, iż oskarżona znajduje się w stanie nietrzeźwości lub po użyciu narkotyków, co następnie wykluczyły przeprowadzone badania.

Rozmowy telefoniczne przeprowadzone przez oskarżoną już po jej zatrzymaniu z oficerem dyżurnym Policji potwierdzają, że pozostawała w logicznym kontakcie i przedstawiła swoją wersję zdarzenia.

Oznacza to, że oskarżona miała zachowaną świadomość potrzebną do zrozumienia sygnałów świetlnych i dźwiękowych wysyłanych przez policjantów wzywających ją do zatrzymania samochodu.

Zrozumienie tych sygnałów nie nastęczało żadnych trudności skoro zostały prawidłowo odczytane przez innego

<p>użytkownika ruchu drogowego, który zablokował drogę oskarżonej i przyczynił się do zatrzymania jej pojazdu. Oczywiście tych sygnałów prowadzi do wniosku, że oskarżona przewidywała, iż policjanci wzywają ją do zatrzymania lecz uważała, że uniknie tego zatrzymania gdy nie nawiąże kontaktu wzrokowego i będzie kontynuować jazdę na wprost.</p>	
<p>Zarzut</p>	
<p>-obrazę przepisów postępowania , mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia tj. art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w sytuacji , gdy sąd był zobowiązany wykluczyć</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

wszelkie inne
możliwe wersje
wydarzeń ,
podobnie jak w
procesie
poszlakowym, a
tego nie uczynił ,
więc skazanie
następuje nie
w oparciu o
dowody w
sprawie , a
jest wyrazem
przekonania
sądu, które
zalicza się do
tzw. procesu
poszlakowego
lecz nie spełnia
wymogów , jakie
stawiane są
tego rodzaju
rozumowaniu
dowodowemu w
celu ustalenia
stanu
faktycznego ,
gdzie jest
konieczne
wykluczenie, iż
oskarżona nie
widziała znaku
wydanego ręką a
radiowóz
traktowała jako
pojazd
uprzywilejowany
bowiem sąd
uznając
oskarżoną za
niewiarygodną ,
nie wskazał
nawet jednego
dowodu , który
świadczyłby ,
że oskarżona
widziała ruch
ręką.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest niezasadny.</p> <p>Sąd I instancji przypisał winę oskarżonej na podstawie oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów .</p> <p>Oceny tej dokonał zgodnie z zasadami wskazanymi w art. 7 k.p.k. czyli na podstawie zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.</p> <p>Proces w tej sprawie nie miał charakteru poszlakowego bowiem zostały zebrane dowody o charakterze bezpośrednim a zachowanie oskarżonej obserwowali naoczni świadkowie zdarzenia.</p> <p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku potwierdza</p>	

wnioski sądu I instancji o winie oskarżonej.		
Zarzut		
<p>-obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zapadłego orzeczeni tj. art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 6 EKPCz art. 45 i 42 Konstytucji RP poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i pominięciu dowodów lub ich elementów korzystnych dla oskarżonej;</p> <p>a) założeniu wbrew nagraniu , oraz wbrew rzeczywistemu przebiegowi zeznań J. S. (1) oraz P. K. jako wiarygodnych , gdzie ich zeznania mają być spójne i logiczne a kierowali się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oni poczuciem
zagrożenia ,
że dokonali
zatrzymania bez
podstawy ,
bowiem
skarżąca nie
korzystała
wbrew ich
twierdzeniom z
telefonu –
przeczy temu
biling , a
same zeznania
policjantów są:

- wzajemnie
sprzeczne i
nielogiczne są
sprzeczne z
bilingiem
Raportem
Historii Działań ,
rozmową z
dyżurnym
świadkiem K.,
nagraniem
obwinionej
(prawidłowo
oskarżonej)

- nielogiczności
twierdzeń
policjantów, że
z 50 m
widzieli jadąc
z przeciwną
stronę, że
obwiniona
(prawidłowo
oskarżona)
korzysta z
telefonu
trzymając go
przy uchu gdzie,
z takiej
odległości to
niemal
niemożliwe;

- policjanci mieli
motyw
fałszywego
pomawiania
obwinionej

(prawidłowo
oskarżonej)
bowiem nie było
rzeczywistego
powodu
zatrzymania, co
wynika z
rozmowy z
dyżurnym a
także doszło
do nielegalnego
zatrzymania
obwinionej
(oskarżonej);

- policjancie
nie są w
stanie wyjaśnić
dlaczego nie
zatrzymali
obwinionej
(prawidłowo
oskarżonej) na
ul. (...) choć
jechali oni za nią
kilka kilometrów
3,4 km a nie
da się tej
ulicy przejechać
wyłącznie na
zielonym świetle
i obwiniona
(prawidłowo
oskarżona) się
zatrzymała na
czerwonych
światłach, a
policjanci jej nie
wyprzedzili;

b) celowym
założeniem winy
obwinionej
(oskarżonej)

i jej niewiarygodności, w sposób wręcz groteskowy, sąd bowiem:

- uznał obwinioną (oskarżoną) za osobę o nieznacznym stopniu demoralizacji - s 6 pkt 4 uzasadnienia, bowiem wniosła ona wniosek o umorzenie postępowania, bo ubiega się o wpis na listę biegłych, co w rzeczywistości wynikało z tego, że oskarżona chciała wykazać, że będąc lekarzem, podjęła studia prawnicze i chce być biegłym, więc zna i respektuje zasady porządku prawnego, więc jakby widziała sygnał do zatrzymanie to by się do niego zastosowała, sąd jednak przyjął najbardziej niekorzystną wykładnię jej słów, o okoliczność tę nie dopytał choć była taka możliwość;

- sąd pomija przy tym z godność wersji obwinionej (oskarżonej) z bilingiem, nagraniem, postanowieniem o nielegalności zatrzymania, Raportem Historii Działania rozmową z dyżurnym św. K.;

- sąd w sposób oczywście stronniczy, choć jest oczywiste, że obwiniona (oskarżona) wracała z dyżuru lekarskiego ok. 30 godzinnego, więc skupiła się na drodze do domu a nie na poszukiwaniu ewentualnych znaków i sygnałów ręką do zatrzymania, przestępstwa tego nie da się popełnić jeśli nie widzi się sygnału, sąd zaś nie wykluczył, że z uwagi na zmęczenie oskarżona sygnału ręką nie widziała, a radiowóz traktowała jako pojazd uprzywilejowany

bo takie wysyłał on sygnały;

c) celowym pomijaniu przez sąd I instancji dowodów sprzecznych z założoną tezą winy obwinionej (oskarżonej) i wiarygodności policjantów gdzie sąd wprost przemilcza:

- Raport Historii Działań, gdzie najpierw zgłoszono zatrzymanie, a później rzekome korzystanie z telefonu, jeśli wersja policjantów była by prawdziwa raport wskazywałby odwrotną kolejność;

- bilingu obwinionej (oskarżonej), jak i faktu, że chciała pokazać policjantom telefon, że z niego nie korzystała;

- rozmowę policjantów z dyżurnym gdzie św. K. mówi wprost jakąś wspólną wersję ustaliliśmy to on decyduje będzie podejmował co

wraz z raportem i bilingiem wskazuje, że telefon był wymyślonym po zatrzymaniu pretekstem;

-nagrań oskarżonej, które chcieli skasować policjanci i to był powód do jej zatrzymania;

- postanowienia SR w sprawie III KP 1257/17 gdzie sąd uznał, że zatrzymanie było nielegalne, bezpodstawne i nieprawidłowe, więc policjanci mieli motyw celowego obciążania obwinionej (oskarżonej);

e) samych zeznań policjantów w przedmiocie znamion tego przestępstwa z dnia 13 października 2020 r. gdzie

P. K. zeznał: Nie zauważyliśmy aby oskarżona nie zatrzymała się na czerwonym świetle. Nie wiem dlaczego nie zatrzymaliśmy oskarżonej na

czerwonym
świecie.
Samochód,
którym
jechaliśmy był
prawdopodobnie
wyposażony w
modulator
komunikatów
głosowych.
Podczas
zatrzymania
używaliśmy
syreny. Mój
kolega machnął
ręką. Same
wydawanie
sygnałów
światlnych i
dźwiękowych nie
stanowiło
podstawy do
zatrzymania się.
Wydaje mi się,
że odległość
od Grenadierów
do mostu i
to, że byliśmy
zrównani z
oskarżoną
wyczerpuje
możliwości
spostrzeżenia
nas. Na samej ul.
(...) może nie być
takiego miejsca
gdzie można
bezpiecznie
przeprowadzić
kontrolę.
Natomiast
oskarżona nie
zatrzymała się
czym
uniemożliwiła
nam wskazanie
właściwego
miejsca do
przeprowadzenia
kontroli.

Uczestnik ruchu
widząc pojazd
uprzywilejowany
powinien
najpierw
umożliwić mu
przejazd poprzez
zjazd i
ewentualne
zatrzymanie się
celem
umożliwienia
przejazdu.

Stwierdzenie
obrońcy, że
oskarżona była
po 33
godzinnym
dyżurze
sugeruje, że jej
stan
psychofizyczny
tj. zmęczenie
mogło
spowodować, iż
nie dostrzegła
sygnału
światlnych czy
dźwiękowych,

J. S. zeznał:
„Jeszcze przed
Rondem (...)
zrównaliśmy się
z nim. Jednak
kierująca
kobieta nie
zwracała uwagi
na nasz pojazd i
wysyłane
sygnały świetlne
i dźwiękowe.
Z tego co
pamiętam to
również
dawałem
sygnały ręką.
Jednak to też
nie przyniosło
efektów.

Jechaliśmy najpierw za pojazdem oskarżonej tylko na pasie obok a następnie zrównaliśmy się z nią widząc, że nie zwraca żadnej uwagi na nasze sygnały świetlne i dźwiękowe pokazałem ręką żeby zwróciła na mnie uwagę i zatrzymała się, to było polecenie do zatrzymania się- machnięcie ręką . Między naszymi pojazdami nie było innych pojazdów. To były dwa sąsiednie pasy. Nie zwracałem uwagi z jaką prędkością się poruszaliśmy ale na pewno była to prędkość 50 km / h. Zrównaliśmy się z oskarżoną mniej więcej na wysokości (...). Oskarżona dziwnie się zachowała jakby była po jakimś środku odurzającym. Wzrok miała skierowany przed siebie i nie złapałem z nią kontaktu wzrokowego.

Według mnie kątem oka widać sąsiednie pasy . Oskarżona na pewno nie przyspieszyła gwałtownie. Nie było wtedy dużego ruchu, czyli były warunki do jazdy powyżej prędkości dozwolonej.

Głowa oskarżonej cały czas była skierowana na wprost.

Oskarżona nie przejawiała aktywnej chęci ucieczki przed policjantami – nie próbowała nas zgubić.

Samochód posiadał sprzęt do wydawania poleceń głosowych np. megafon. Nie były wydawane komunikaty takim urządzeniem.

Lizaka nie było ale było zatrzymanie ręką. Sygnały dźwiękowe i świetlne były te same, które służą do określenia pojazdu uprzywilejowanego.

Do samodzielnego zatrzymania

<p>pierwsze możliwe miejsce jest w zatoczce przy Rondzie (...).</p>	
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie jest zasadny .</p> <p>Nie doszło do obrazy art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 6 EKPCz art. 45 i 42 Konstytucji RP poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i pominięciu dowodów lub ich elementów korzystnych dla oskarżonej.</p> <p>Zeznania świadców P. K. i J. S. (1) zasadnie zostały uznane za wiarygodne przez sąd I instancji. Są to zeznania, które</p>	

nawzajem się
uzupełnią oraz
są zgodne z
zapisami
rozmów
prowadzonych z
oficerem
dyżurnym.
Wniosek, jaki
wyprowadził
obrońca z
zeznań
przesłuchanych
policjantów nie
znajduje oparcia
w protokołach
rozpraw oraz
w nagraniach
rozmów. Na
podstawie
przeprowadzonych
i ujawnionych
dowodów nie
można zasadnie
twierdzić, że
policjanci
obciążając
oskarżoną
kierowali się
poczuciem
zagrożenia przed
zarzutem
bezpodstawnego
jej zatrzymania
do kontroli
drogowej. Z
zeznań
wskazanych
świadków
bezsprzecznie
wynika, iż
widzieli, jak
oskarżona
korzysta z
telefonu
komórkowego
podczas
prowadzenia
samochodu
trzymając go w

ręku przy uchu. Jak wynika z art. 45 ust. 2 prawa o ruchu drogowym takie zachowanie jest zabronione, przy czym zabroniona jest nie tylko rozmowa ale także odsłuchiwanie wiadomości czy też słuchanie muzyki lub korzystanie z Internetu, jeśli telefon trzymany jest w ręku. Policjanci mieli możliwość zauważenia, że oskarżona trzyma w ręku przy uchu telefon komórkowy. Wniosek ten wynika z analizy okoliczności, w jakich policjanci prowadzili obserwację. Jechali radiowozem oznakowanym w ramach patrolu z przeciwnego kierunku czyli zbliżali się do oskarżonej. Radiowóz nie jechał szybko. Także samochód oskarżonej nie poruszają się z dużą prędkością. W tym czasie nie było dużego natężenia ruchu

pojazdów.
Powyższe
okoliczności
potwierdziła
oskarżona
wyjaśniając, iż
jechała wolno
prawnym pasem
a natężenie ruchu
było niewielkie.
W tej sytuacji
policjanci mieli
możliwość
zauważenia, iż
oskarżona
trzyma przy
uchu telefon
komórkowy.
Bilingi, Raport
Historii Działań
nie potwierdzają
aby oskarżona w
czasie
poprzedzającym
zatrzymanie od
godz. 17 do 17.
20 prowadziła
rozmowę przez
telefon
komórkowy.
Jednak to nie
podważa
obserwacji
policjantów gdyż
oskarżona mogła
odsluchiwać
wiadomości lub
korzystać z
Internetu.
Policjanci nie
mieli, wbrew
zarzutom
obrońcy,
motywu
fałszywego
pomawiania
oskarżonej.
Wniosek taki
wynika z
zapisów rozmów

z oficerem
dyżurnym.
Policjanci podali
podczas tej
rozmowy, iż
powodem
zatrzymania jest
to, że oskarżona
korzystała
podczas
prowadzenia
samochodu z
telefonu
komórkowego
trzymając go
przy uchu .
Policjanci
zeznali dlaczego
nie zatrzymali
oskarżonej
wcześniej. Obaj
twierdzili, że
zatrzymanie
było możliwe
dopiero po tym
jak nieustalona
osoba zajechała
drogę
oskarżonej.
Wybór miejsca i
sposobu
zatrzymania, co
wynika
pośrednio z
zeznań
policjantów,
wynikał także
z konieczności
zapewnienia
bezpieczeństwa
innym
uczestnikom
ruchu
drogowego.
Most (...) ze
względu na brak
przejść dla
pieszych jest
bezpieczniejszym
miejscem do

zatrzymania samochodu niż np. Al. (...), po której jechała oskarżona, gdzie znajduje się dużo przejść dla pieszych i sygnalizatorów świetlnych. Sąd I instancji zasadnie uznał winę oskarżonej w ramach czynu z art. 178b k.k. gdyż taki wniosek wynika z materiału dowodowego, ocenionego zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Na wymiar kary miały wpływ następujące okoliczności: długość drogi pościgu- kilka kilometrów, rodzaj drogi czyli Al. (...)- jedna z głównych arterii komunikacyjnych w dzielnicy P. w W., gdzie jest dużo przejść dla pieszych oraz utrudnianie przeprowadzenia kontroli drogowej przez oskarżoną po jej zatrzymaniu. Oskarżona

zamknęła się w samochodzie, nie otworzyła okna, nie okazała dokumentów do kontroli bezpośrednio po wezwaniu policjantów. Natomiast fakt, iż oskarżona stara się o wpis na listę biegłych sądowych jest okolicznością niemającą znaczenia dla oceny jej zawinienia i wymiaru kary.

Raport Historii Działania, bilingi są dowodem na to, że oskarżona nie rozmawiała przez telefon komórkowy, lecz nie podważają zeznań policjantów bowiem w warunkach drogowych opisanych przez nich mieli możliwość zauważenia, iż oskarżona trzyma przy uchu telefon komórkowy np. odsłuchując wiadomości lub korzystając z Internetu, co uzasadnia podjęcie

czynności zatrzymania jej do kontroli drogowej. Rozmowa policjantów z dyżurnym tylko potwierdza, iż oskarżona ze względu na swoją dyspozycję i logiczny kontakt mogła prawidłowo rozpoznać sygnały świetlne i dźwiękowe do zatrzymania pojazdu. Jako uczestnik ruchu drogowego powinna uważnie obserwować drogę i prowadzić samochód w sposób rozważny i ostrożny. Już w poprzedzających punktach uzasadnienia wykazano, iż oskarżona widziała znaki i sygnały do zatrzymania się wydawane przez policjantów. Zmęczenie, na które powołuje się obrońca w apelacji nie było przyczyną niezastosowania się oskarżonej do sygnałów świetlnych i dźwiękowych

gdyż jej rozmowa z dyżurnym wskazuje, iż pozostawała w logicznym kontakcie. Oskarżona policjantom powiedziała, że uważała iż policjanci z patrolu nie mogą jej zatrzymać, iż może to zrobić tylko Policja drogowa. Już w poprzednich punktach uzasadnienia wykazano, że oskarżona nie traktowała radiowozu, jako pojazdu uprzywilejowanego gdyż w sytuacji gdy radiowóz używając sygnałów świetlnych i dźwiękowych zrównał się z jej pojazdem i oba samochody jechały równolegle musiała chociażby kątem oka zauważyć ten radiowóz oraz polecenie do zatrzymania się wydane ręką przez policjanta. Nagranie rozmów policjantów z oficerem dyżurnym

wprost wskazuje, że jako przyczynę zatrzymania oskarżonej policjanci podali to, że korzystała z telefonu komórkowego podczas prowadzenia samochodu. Świadek P. K. wyjaśnił, że mówiąc o wspólnej wersji podczas rozmowy z oficerem dyżurnym miał na myśli to jak postąpić – co należy zrobić z pojazdem oskarżonej po jej zatrzymaniu (k-386) Zapis i kontekst rozmowy (k-94), potwierdza te zeznania i wskazuje, iż wspólna wersja polegać miała także na podjęciu wspólnej decyzji o zatrzymaniu oskarżonej. Natomiast z nagrania nie wynika aby policjantom chodziło o wspólne ustalenie fałszywego powodu zatrzymania oskarżonej.

Nagranie oskarżonej z pendrive wskazuje na to, że utrudniała przeprowadzenie kontroli drogowej w dniu zdarzenia zaś pozostałe nagrania potwierdzają ten wniosek. Sąd Rejonowy w innym postępowaniu karnym uznał zatrzymanie oskarżonej w dniu zdarzenia za niezasadne i nielegalne, co wynika z treści postanowienia w sprawie III Kp 1257/17. To rozstrzygnięcie nie pozostaje w związku z zarzutem w niniejszej sprawie bowiem zgodnie z art. 8 §1 k.p.k. sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Powody uznania zeznań policjantów za wiarygodne zostały omówione w punktach wcześniejszych

uzasadnienia.
Sąd I instancji zauważył, że zeznania policjantów różnią się z tymi złożonymi w postępowaniu przygotowawczym. Jednak różnice nie były znaczne i wynikały z naturalnego procesu zapominania szczegółów. Tym bardziej, iż od zdarzenia minął długi okres czasu. Policjanci zeznali, że bezpośrednio po zdarzeniu składając zeznania lepiej pamiętali jego przebieg i to na tych zeznaniach oparł się sąd I instancji ustalając przebieg zdarzenia. Dotyczy to przede wszystkim sposobu używania przez policjantów sygnałów świetlnych i dźwiękowych w celu zatrzymania oskarżonej. Zeznania policjantów znajdują potwierdzenie w zapisach rozmów z

oficerem dyżurnym.		
zarzut		
<p>-błąd w ustaleniach faktycznych będący podstawą orzeczenie mający wpływ na jego treść niezwiązany z przedmiotem zarzutu obraży prawa materialnego tj.</p> <p>a)ustalenie , że obwiniona (oskarżona) widziała sygnał nadany ręką:</p> <p>b) że jest zdemoralizowana;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Widoczność sygnału wydanego ręką podczas nadawania sygnałów świetlnych i dźwiękowych została omówiona w innych punktach uzasadnienia.		

Oskarżona nie jest osobą zdemoralizowaną gdyż żadne okoliczności na to nie wskazują. Jej zachowanie po zatrzymaniu pojazdu na miejscu zdarzenia zostało opisane przez policjantów w tym policjantów prowadzących pościg – P. K. i J. S. (1). Zeznania tych policjantów znajdują potwierdzenie w treści nagrania przedstawionego przez oskarżoną oraz nagrania rozmów policjantów z oficerem dyżurnym. Z tych dowodów wynika jednoznaczny wniosek, że oskarżona utrudniała przeprowadzenie kontroli drogowej , co miało wpływ na wymiar kary, jako okoliczność obciążająca.

Wniosek

1. o # zasadny
uniewinnienie ;

<p>2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sadowi I instancji;</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie są zasadne.</p> <p>Sąd I instancji na podstawie oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie zasadnie uznał , iż oskarżona dopuściła się popełnienia czynu z art. 178 b k.k. Zebrane dowody ocenił zgodnie z art. 7 k.p.k. Opierał się na zeznaniach naocznych świadków zdarzenia, policjantów P. K. i J. S. (1) oraz na treści nagrania rozmów z oficerem dyżurnym. Dowody układają się w</p>		

logiczny ciąg zdarzeń i potwierdzają wniosek o winie oskarżonej. Materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia poprzez przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. Z tego powodu nie zasługuje na uwzględnienie wniosek obrońcy o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

**ZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Wina i kara</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd I instancji na podstawie oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie zasadnie uznał, iż oskarżona dopuściła się popełnienia czynu z art. 178 b k.k. Zebrane dowody ocenił zgodnie z art. 7 k.p.k. Opierał się na zeznaniach naocznych świadków zdarzenia- policjantów P. K. i J. S. (1) oraz na treści nagrania rozmów z oficerem dyżurnym oraz nagrania przedstawionego przez</p>		

oskarżoną .
Dowody
układają się w
logiczny ciąg
zdarzeń i
potwierdzają
wniosek o winie
oskarżonej.
Oskarżona
prowadząc
samochód nie
zatrzymała się
do kontroli
drogowej i
kontynuowała
jazdę pomimo,
że policjanci
jadąc
radiowozem
oznakowanym w
warunkach
pełnej
widoczności w
obszarze
zabudowanym
wydawali jej
polecenie do
zatrzymania
pojazdu
będącego w
ruchu
jednocześnie
sygnałami
światelnymi i
dźwiękowymi w
postaci
błyskowego
światła
niebieskiego i
syreny.
Jednocześnie
jadąc równoległe
z jej pojazdem na
sąsiednim pasie
ruchu w celu
wzmocnienia
znaczenia tych
sygnałów
dodatkowo
policjant wydał

<p>oskarżonej polecenie zatrzymania się ręką. Pomimo to oskarżona kontynuowała jazdę. Wymierzona oskarżonej kara jest zgodnie z art. 53 § 1 i 2 k.k. adekwatna do zawinienia.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych / Dz. U.1983.49.223 tj./	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana